

DRAMATIKK: De tre hovedrolleinnehaverne Trond Halstein Moe som Baron Scarpia (f.v.), Celine Byrne som Floria Tosca og Ho-Yoon Chung som Mario Cavaradossi.

FOTO: Stein Johnsen

Triumf for strålende og dram

Opera

ANMELDELSE Kirsti Andersen

Tosca av Giacomo Puccini

Med: Celine Byrne som Floria Tosca, Ho-Yoon Chung som Mario Cavaradossi, Trond Halstein Moe som Baron Scarpia, Jens-Erik Aasbø som Cecare Angelotti, Johan Wållberg som Sakristanen, Kristian

Kroksett som Spoletta, Patrick Egersborg som Sciarone

Det intense dramaet i operaen Tosca står og faller med de tre hovedpersonene; divaen Floria Tosca, maleren Mario Cavaradossi og politimesteren Scarpia. De bærende rollene er helt avgjørende for operaens troverdighet og for den musikalske opplevelse denne kan frambringe. Her står musikalske høydepunkt formelig i kø i Puccinis mesterverk fra 1900.

Sopranen Celine Byrne, tenoren Ho-Yoon Chung og barytonen Trond Halstein Moe innfridde forventningene til fulle.

CELINE BYRNE var rett og slett strålende i rollen som Tosca. Hun sang med en inderlig, briljant og stor stemme med overbevisning som kunne bevege selv de metertykke festningsmurene. I vissi d'Arte, Toscas klage over hennes kunstneriske og religiøse idealer som møter skjebnen, sang hun sjelfullt og med sinnsro i lange åndedrag.

Celine Byrne var rett og slett strålende i rollen som Tosca. Hun sang med en inderlig, briljant og stor stemme med overbevisning som kunne bevege selv de metertykke festningsmurene

HO-YOON CHUNG var også en overbevisende Cavaradossi, og i arien E lucevan le stelle i 3. akt sang han med melankolsk følsomhet, myk og vakker klang, rene linjer uten å bli kantete i foredraget.

TROND HALSTEIN Moe var selve personifiseringen av en Scarpia; sleip, infam, framfusende og myndig.

FANTASTISKE SOLISTER til tross; den største overraskelsen i denne magiske, klare sommernatten var allikevel lydbildet. Trollmannen fra Wien, Martin Mayer, skapte et lydbilde med kor, solister og orkester som man ikke kunne tro var mulig å få til ved hjelp av mikrofoner utendørs. Det er den flotteste lyden som noensinne har kommet ut av høyttalere på berget over byen, og er et kvantesprang fra den første operaen, Aurora.

matiske Tosca

”Fantastiske solister til tross; den største overraskelsen i denne magiske, klare sommernatten var allikevel lydbildet.

SCENOGRAFIEN BESTO av stillas i flere etasjer og et stort, hvitt tårn. En stålkonstruksjon som ga assosiasjoner til både klokketårnet og vanntårnet ved E6 i Råde. Konteinere i stål, samt kaldt, hvitt lys ga også scenebildet en kald, fjern stemning som ikke helt var i tråd med den romantiske, intime,

men også monumentale musikken. Hele scenografien føltes litt umusikalsk og tårnet ble litt for mye romodysse etter min smak.

SAMTIDIG UNDERSTREKER denne scenografien personenes karakter av å være fanget i et tårn hvor utgangen blir tragediens slutt. Fange i det nådeløse politiske spill, som for øvrig peker fram mot et redselsfullt århundre. Fanget i den umodne kjærlighet, som får Tosca til å forlange at Cavaradossi, elskeren, må male madonnas øyne mørke; de lyse ligner for mye på den innbilte rivalinnens. Fanget i konkret forstand til tortur

og tilintetgjørelse; men også fanget i Scarpias forstand i egen destruktiv lidenskap og i Scarpias altfor store makt, den han vet å forvalte hensynsløst.

”Operakoret låt fyldig og rent og overbevisende og Eline Hasselgård Størdahl var klokkeklar gjeter.

ORKESTERET, SOM var et samarbeid mellom Det Norske Blåseensemble og Wermlandsoperaen klang strålende og ga oss store høydepunkt. Operakoret

låt fyldig, rent og overbevisende og Eline Hasselgård Størdahl var klokkeklar gjeter.

ET VANVITTIG smell fra en kanon i første akt fikk publikum til å hoppe høyt på stolen, så publikum er herved advart.

I SØRLIGERE strøk er det tradisjon for at publikum klapper lenge og vel etter en vellykket forestilling. På Fredriksten var det mange som pakket sammen og forlot plassen nesten før operaen var ferdig. Man bør i hvert fall vente med å gå til sistemann på scenen har mottatt applaus. De tre ekstra minuttene er en god investering.

”I sørlige strøk er det tradisjon for at publikum klapper lenge og vel etter en vellykket forestilling. På Fredriksten var det mange som pakket sammen og forlot plassen nesten før operaen var ferdig.

Kirsti Andersen